

країну з кризи; міф про свободу слова; міф, що «**активні реформи вирішують усі проблеми**» та ін. Хоча за своїм змістом вони різняться, але мають єдину мету – маніпулювання масовою свідомістю задля досягнення запланованого результату.

Політичні міфи мають ситуативний характер, позаяк виникають у залежності від потреб задовільнити інтереси та сподівання певних політичних сил, проте всі без винятку слугують полем ціннісного вибору людини в політичному просторі. Ідеологічну основу сучасної політичної міфології складають концепції «національної гідності», «національної єдності», «європейського вибору», «стабільності розвитку» тощо.

В умовах суперечливих суспільних практик, багатоваріантність тлумачень та оцінок явищ соціальної дійсності на повсякденному рівні відображена у процесах атомізації повсякдення. Людина занурилася у відкриття власного світу, в межах якого кожен індивід є «дзеркало, що збирає на себе сингулярності, а світ – перспектива в цьому дзеркалі» [1, с. 235]. Таким чином, суб'єктивність певної людини стає центром її життєвого світу. Водночас, фіксування власного суб'єктивного досвіду і порівняння його з досвідом інших створює передумови для формування нових культурних взірців.

Хоча осмислення соціальних міфів повсякдення ускладнено тим, що воно уникає цілісного опису, зазначимо, що сьогодні спосіб мислення, стиль життя та поведінка наших співвітчизників формуються здебільшого під впливом пропаганди культури споживання, заданої віртуальною реальністю. При цьому часто використовують певні базові образи, пов'язані з актуалізацією архетипу. Серед поширених соціальних міфів передовсім виділимо «міф успіху», суть якого полягає у тому, що кожна людина має рівні права і шанси на успіх. Для кращого переконання споживачів цієї міфологеми створюють чисельні відеоматеріали, ток-шоу та радіопередачі про осіб, котрі створили себе самі. Як наслідок, цінності споживання, спонукають велику кількість людей до дій спрямованих на досягнення певних атрибутів життєдіяльності та соціальну поведінку, які дозволяють досягнути успіху та репрезентувати себе як успішна людина. До поширених міфів можна віднести і такі: «почуття щастя безпосередньо залежить від кількості грошей», «все, що не відбувається, на краще» тощо.

Отже, у сучасному суспільстві склалися умови для створення і поширення соціальних міфів, які намагаються заповнити ціннісний вакуум новими духовними дороговказами на рівні масової та індивідуальної свідомості. Ціннісні основи соціальної міфології відповідають запитам часу і відображають метаморфози, пов'язані з трансформацією соціокультурної системи. Відсутність сталості і цілісності культурного ядра зумовлює формування широкого поля різноманітних культурних асоціацій, а отже варіативність трактування соціальних процесів та їх оцінку.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дельоз Ж. Логіка смислу. UBR: <http://lib.ru> > filosof > delezgvtattari > logica2
2. Кассіпер Е. Філософія символічних форм. Т 2. М., СПб.: Університетська книга, 2001. Т. 2. 280 с.

ДО ПИТАННЯ ПРО СУЧАСНІ ОСВІТНІ ТЕНДЕНЦІЇ В УКРАЇНІ: КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ЦІННІСТЬ

Дмитро ЧОРНОМОРДЕНКО

Національний університет біоресурсів і природокористування України

2020 рік обернувся для України низкою випробувань та викликів. Попри війну в країні що триває вже більше двох років та економічну стагнацію що пронизана частково завмерлими, а також не надто вдало реалізованими реформами різних, визначних сфер життя, одним з головних у своїй проблемній гостроті залишається все ж напрям освіти. Сучасні освітні тенденції в Україні здебільшого визначаються проєвропейськими цінностями

та спрямовані на євроінтеграційні процеси. Самі по собі ці орієнтири не є поганими. Однак, в умовах вищезгаданих викликів, доводиться докладати ще більше зусиль для збереження власних культурних цінностей, а надто їх створення у майбутніх фахівців – «крові нації».

Відомо, що від якості освіти країни залежить добробут її громадян та її економічне процвітання в цілому. Відтак, вкрай відповідальним завданням що має бути напрямком державної політики зокрема, і соціальною тенденцією в цілому, має бути прагнення до здобуття якісної освіти. Не можна сказати, що цього в Україні немає взагалі, однак, я вважаю, наявний стан усвідомлення громадянами (особливо здобувачами освіти) власних можливостей саме завдяки відповідальному ставленню до власного навчання має великі проблеми. Особливо важливим, таким що безпосередньою гостро впливає на розвиток власної культури та економіки є сфера вищої освіти, оскільки тут мова йде про вже сформовану особистість що має бути вмотивованою та цілеспрямованою на шляху власної самореалізації.

Дуже популярним та затребуваним на ринку праці сьогодні є якісно підготовлений фахівець – людина, що здобула вищу освіту і оволоділа набором здатностей та вмінь, що задовольняють конкретні вимоги визначених галузей та сфер людської діяльності. Сучасний роботодавець вимагає від випускника університет не стільки набору якостей, що від здобув за своєю спеціальністю, скільки загального вміння бути частиною колективу, вміти вирішувати нетипові завдання і проблеми тими шляхами, що не написані в підручниках. Мова йде про вимогу вміти бути «людиною», людиною що мислить і адекватно розуміє рівень свого розвитку як мету набуття можливостей і знань, для втілення якої готова докладати зусиль, і зв'язок з досягненням якої осягається такою людиною як тотожний власному здоров'ю, щастю та добробуту, користі для суспільства в цілому.

Якщо зануритися у рефлексивний вимір якості вищої освіти, то ми прийдемо до такої позиції, в якій очевидним є явище знецінення багатьох навичок, вмінь що лежать за межами конкретної вузькоспеціалізованої галузі, а є загальнолюдськими, і навіть людських якостей, наприклад, таких як: особисте спілкування, аргументований діалог, аналітичні здібності, критичне осмислення життя, толерантність, відбуття реальності взагалі. Прикро те, що багато людей вважає що ці речі можна розглядати роз'єднано, проте це в засновку хибна позиція. Саме тому, варто більш серйозно ставитися і не нехтувати тими дисциплінами, які дозволяють розвинути у майбутнього фахівця стійку здатність співставлення якості життя з якістю освіти як комплексу знань та умінь, яка не редукується до суми заліків та екзаменів чи кількості сесій.

Болісним для сумлінних науково-педагогічних працівників постає оцінка ними у власній практичній діяльності ставлення молоді до необхідності здобуття знань. Мені здається, що сучасне покоління має серйозні проблеми у сфері освітньої культури.

Потрібно формувати розуміння у молодих людей того що таке «вища освіта» [1] до початку її здобуття а «компетентність» [1] має бути ціннісним орієнтиром для людини що вже стала студентом та впливати на визначення її життєвих цілей. Сприяти цьому можуть такі дисципліни як «Філософія», «Релігієзнавство», «Етика» і звісно, в першу чергу, належний рівень батьківського виховання на рівні шкільної та дошкільної освіти.

В суспільстві що існує зараз, треба розвивати ті навички та риси у людей, що дозволять розуміти цінність освіти та відчувати ефективність її наявності як прямого впливу на якість власного життя і реальності в цілому. Варто стимулювати зародження відчуття того, що світ в якому живеш треба створювати, а не спотворювати, вчитися в ньому бути і будувати своє життя.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Закон України про вищу освіту [Електронний ресурс]. 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>